

23. MRTVÉ MOŘE

Kristýna Fantová

„Hele Járo, tady píšou, že bys měl oslavovat svoje dítě. Teda nepíšou to, ale já to tak pochopil. Nějakou oslavu, honosnou, narození je velká věc, dokonce píšou, že jsou u toho andělé. Tak až se ti narodí ten prcek, tak bychom ho měli oslavit. Na výsostech, třeba u tebe na chatě. Klid, pohoda, kamna, borovička. Ženský necháme doma, ty tu svou necháš v tý Praze a my si dáme wellnes víkend hezky v chatě bez vody. Dobrodružo, nezapomeň na ty kamna. Bude teplíčko, si ani nevšimnem, že tam neteče voda.“

Venca byl nejlepší kamarád Járy vystudoval strojní inženýrství, ale po dvou letech v praxi zjistil, že se mu nechce pořád něco konstruovat, tak skončil v poradenském firmě, a věřte, že radit umí.

„No počkej počkej, Tereza má termín za týden, nevím, jestli to chci riskovat“

„Co riskovat?“

„No tak kdyby porodila dřív, tak ji třeba nemá, kdo odvýt.“

„Rodit dřív nebude, vyloučeno Járo, vyloučeno. Kdyžtak skočíš do auta a pojedíš ji nabrat rovnou z chaty.“

„Jo z Jablonce do Prahy.“

„Neřeš to, zavolej Tereze, oznam jí to. Musí být ráda, že chceme pokřtít její mimino.“

„Naše mimino zaprvé, zadruhé já nechci nebýt u porodu a zatřetí proberu to!“

„Napišu Martinovi s Lukášem. Vezmu auto a v pátek jedem. Oznam to Terezce, že jí pak pošlem fotky.“

Myšlenka na poslední svobodný víkend se Jaroslavovi zamlouvala. Myšlenku na svobodu už dal před časem do šuplíku. S dítětem přichází dospělost. Alespoň ta společenská. Bude otec a v ruce místo piva ponese zabalený uzlíček, který se nepodobá uzenu, ale spíše lidskému stvoření. I přesto, že mimina jsou po narození všechna stejně hnusná a průpovídky tetiček o krásných drobečcích nepomáhají, fakt, že se v tom posledním uřvaném pohledu děcko stejně podobá na tu slaninu, není možné vyvrátit. Vždyť oba případy balíme těsně před spaním do plastového sáčku. Klubíčko štěstí, miminko. Klubíčko neštěstí, čerstvý dospělý, otec, Jaroslav. Aby se ubránil před a poporodní depresi, samozřejmě svojí ne, rozhodl se na chatu radši odjet.

„Tak kamarádi, kamarádi a otče, ano koukám na tebe Jaroslave, připijme si touto libůstkou, na Járovo mimino“

Martin Lukáš, Venca a s jistým zpomalením i Jára ťukli panákama a odstartovali spád, spíše propad nově začínajícího, již seriózního dospěláckého života. Děcko. Mimino. Šest kol panáků. Venca.

„Chlapi, já jsem si minulý týden pročítal bibli kvůli, kvůli, no už nevím kvůli čemu, ale zaujala mě tahle fráze, dokonce si ji i pamatuju. Pozor, cituju: Pojdme do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil. Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to dítě, ne sorry děťátko položené do jeslí. A dál něco ve smyslu: Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti. No Járo, tak, co nám povíš o tom dítěti. Jaký bude? Jak vzniklo?“

Motající se Venca, byl tím vtipným kašparem ve skupině, i tentokrát měl ovace v podobě nepřiměřeně hlasitého smíchu.

„Venco ty bys už měl skončit, tady s těma malýma skleničkama, hezky si vem tu jednu velkou a jdi si do potoka pro vodu“

„Hovno voda, já mám rád malý věci, třeba tvoje děcko, příští týden, ještě si mi neodpověď!“

„No, jaký bude, no bude moje tyvole, to je hlavní, bude tichý a spavý, inteligentní.“

„Kluk nebo holka?“ Vykřikl Martin.

„Chci chlapáka, po tátovi, bude velkej a snad i poslušnej. Říkám vám, žádná ezo výchova, respekt a řád a volnost jen s podmínkou. Budoucí generál, vůdce, jo a bude číst ty knihy o růstu Bitcoinu, to ať nám hezky s maminkou vydělá.“

„To je debil.“ Smál se v zákrytu Martinova ramene Lukáš.

„No a jak vzniklo teda?“ Venca znovu udeřil.

„Víš Venco, já vím, že nevíš, ale normálním sexem. To se tak stane, že máš v posteli ženskou, Terezku, a když už jí tam máš, tak vytáhneš co máš, a chvilku si hraješ, a pak usínáš.“

„Tak ty seš nám poeta, Járo! Bys ty knihy o Bitcoinech mohl rovnou psát ty.“

Okomentoval Lukáš moderní otcovskou poezii a přitukli si dalším panákem.

Po

desátém kole začali napodobovat samotný Ježíškův Betlém, aby posílili dominanci víry u nového příchozího života. Kozy vpravo, lavice místo slámy, Jaroslav jako Josef, Venca jako Marie, Lukáš jako nebeský zástupce. Ježíška symbolizovaly tři panáčky na dečce a Martin zůstal ležet, nemohl se totiž vymanit z borovicového lesa.

Jaké divné světlo shůry na zem slétlo,

nám narodil se Pán,

v chlévě panna čistá porodila Krista,

nám narodil se Pán.

Kopyta koní písek víří, jak se zpráva šíří

nám narodil se Pán,

u Mrtvého moře zní k Olivetské hoře:

nám narodil se Pán.

Za zvuků vánočního Betléma narodila se naděje na život. Tereza ležela na nemocničním lůžku a řvala bolestí. Ne tou fyzickou, řvala z bolesti duše, která jako kouř pokryla celé její tělo. Tupá bolest oslepila trup. Naděje není život sám, naděje životem je, bez života nežije.

Dítě zemřelo.

Matka přežila a držela se za ruku s Mrtvým mořem krve. S krví, která stékala po stehnech jako jediný spojenec mezi matkou a andělem. Drželi se. To dítě, koupalo se v moříčku, bylo tiché a spalo, přesně tak, jak si tatínek přál. Děťátko. Až zaschne Mrtvé moře umřu i já. Vevnitř, hodně hluboko v tom mém těle, nezbude už nic. Je prach a seschlý pláč, narodil se Pán, panna čistá porodila Krista. Andělé stojí u lůžka, neodešli čekají na Krista, na cestu do nebe.

A tatínek se usměje, až Betlém bude svítit v kostele.

Svítit na rakvi pokřtěné v borovicovém lese,
co roste u toho Mrtvého moře.